

SARAH BOSTWICK

Passages

Voor haar eerste solotentoonstelling in Europa transformeert **Sarah BOSTWICK** (°1979) het gelijkvloers van de galerie. Voor haar relatief ingrijpende interventie nam ze als basismateriaal origineel houtwerk dat tijdens de renovatie van de galerie verwijderd werd. Zo hertekent ze de architecturale omgeving en geeft ze de aanzet tot een reflectie over het geheugen van plaatsen en over de codes die gewoonlijk horen bij een ruimte waar kunst getoond wordt. Ze gaf de expo dan ook de gepaste titel *Passages*.

Het werk van Bostwick krijgt heel duidelijk gestalte in de twee grote ruimtes op het gelijkvloers. Vertrekkend van oude deuren en chassis herinterpreteert zij de architecturale gewoontes die de voorkeur genoten van de bourgeoisie in het begin van deze eeuw, terwijl ze er enkele typisch Amerikaanse elementen aan toevoegt. Aan de ene zijde doet de balustrade denken aan de houten afscheidingen in Amerikaanse gerechtshoven (tussen publiek en rechter) en in bepaalde kerken of tempels (tussen gelovigen en priester). Door het inbrengen van dit element in de galerie zorgt Bostwick voor een zekere verwarring: ze lijkt een deel van de tentoonstellingsruimte af te sluiten en zo ontoegankelijk te maken. Zo stelt ze subtiel de vraag naar de voortdurende conditionering van de mens door zijn omgeving, en meer bepaald door de structuur van die omgeving. De bezoeker heeft de keuze: of hij blijft achter de balustrade staan en respecteert de ruimte die hem werd aangegeven door de kunstenaar, of hij beslist het deurtje in de balustrade te openen om in de zaal rond te kunnen wandelen. Het is dus toegelaten om binnen te treden in de ruimte, maar het grensgevoel dat de afsluiting psychologisch oproept is sterk aanwezig. Aan de andere zijde bouwde Bostwick een vestibule, een kleine houten ruimte waarin zich bovenaan een venster bevindt, een lichtbron. Terwijl deze constructie er ons aan herinnert dat deze plaats een doorgangplaats was (dokterswoning, medisch laboratorium), positioneert Bostwick de bezoekers alsof die zich in een andere ruimte bevinden. De piepkleine ruimte staat in een vanzelfsprekend contrast met de tentoonstellingszaal.

Aan de muur bevinden zich twee werken. Aan de vestibulekant *Grand Central*, ontstaan uit samenwerking met gereputeerd kunstenaar/ingenieur Jim Campbell. *Grand Central* is als een bewegend schilderij waar silhouetten, schaduwen zich transparant verplaatsen op het maagdelijke oppervlak. De titel verwijst naar Grand Central Station. Aan de balustradekant hangt *Rose Cinema*, een groter werk dat vibreert bij de minste lichtvariaties. Het stelt de binnenkant van een theater voor. Afankelijk van het gezichtspunt kan men de indruk krijgen dat het theaterpodium in het voetlicht staat en het spektakel gaat beginnen. Geleidelijk aan, bij het vorderen van de dag, verbuigt het licht en het spektakel lijkt nooit plaats te hebben, of reeds afgelopen te zijn. Als een soort flamboyante ruïne versterkt de zaal de leegte als een klankkast en brengt toeschouwers ertoe zich vragen te stellen over de drama's die zich op deze plek hebben kunnen afspelen. Het geheugen van de plaats, alweer en altijd.

Sarah Bostwick (°1979, Ridgefield, Connecticut, USA) woont te New York en stelt voornamelijk tentoon in de VS. Haar recente persoonlijke tentoonstellingen omvatten, onder andere, "Landlord White" in de Gregory Lind Gallery, San Francisco, en in 2006 een solotentoonstelling in The Aldrich Contemporary Art Museum in Connecticut. Sinds enige tijd doet ze ook projecten samen met kunstenaar Jim Campbell.